

iii) urządzenie dostępu warunkowego zostało wytworzone przez usługodawcę lub za jego zgodą i pierwotnie dostarczone z zastrzeżeniem warunku umownego, że będzie ono przeznaczane wyłącznie do użytku domowego lub prywatnego, a nie w celach gospodarczych (gdyż w takim przypadku pobierana jest wyższa opłata abonamentowa), lecz było używane na terytorium Zjednoczonego Królestwa w celach gospodarczych, a mianowicie do wyświetlania „na żywo” meczy piłkarskich w lokalu użyteczności publicznej?

7. Czy stosowanie kwestionowanych przepisów prawa krajowego jest wykluczone tak czy inaczej, ze względu na sprzeczną z art. 12 WE dyskryminację lub na innej podstawie, ponieważ prawo krajowe ma zastosowanie do programów objętych usługą transmisyjną świadczoną z miejsca położonego na terytorium Zjednoczonego Królestwa, ale nie z jakiegokolwiek innego państwa członkowskiego?

W przedmiocie wykładni art. 81 traktatu WE

8. Jeżeli dostawca treści programowej zawrze szereg wyłącznych umów licencyjnych dotyczących terytorium jednego lub większej liczby państw członkowskich, zgodnie z którymi nadawca uprawniony będzie do transmisji tej treści programowej wyłącznie na tym terytorium (w tym także drogą satelitarną) i każda z tych umów licencyjnych zobowiąże nadawcę do uniemożliwienia wykorzystania poza objętym licencją terytorium kart do dekodatorów satelitarnych umożliwiających odbiór licencjonowanych treści programowych, jakimi kryteriami prawnymi winien posłużyć się sąd krajowy i jakie okoliczności winien on wziąć pod uwagę w celu rozstrzygnięcia, czy to ograniczenie umowne pozostaje w sprzeczności z zakazem nałożonym przez art. 81 ust. 1?

W szczególności:

- a) czy należy dokonywać wykładni art. 81 ust. 1, zgodnie z którą ma on zastosowanie do rzeczonoego zobowiązania jedynie z tego względu, iż uważa się je za zmierzające do zapobieżenia, ograniczenia lub zakłócenia konkurencji?
- b) Jeżeli tak, to czy dla objęcia tego zobowiązania umownego zakazem wyrażonym w art. 81 ust. 1 należy także wykazać, iż zobowiązanie to w istotny sposób zapobiega konkurencji, ogranicza ją lub zakłóca?

(¹) Dyrektywa 98/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 1998 r. w sprawie prawnej ochrony usług opartych lub polegających na warunkowym dostępie, Dz.U. L 320, s. 54.

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-435/08)

(2008/C 301/43)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: K. Simonsson i M. Owsiany-Hornung, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania

- stwierdzenie, że wyłączając z zakresu Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 13 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych warunków bezpiecznego uprawiania żeglugi przez statki morskie, którym transponowano do prawa krajowego niektóre przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/59/WE z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiającej wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków i uchylającej dyrektywę Rady 93/75/EGW (¹), wszelkie łodzie rekreacyjne; oraz poprzez ustanowienie przepisów zawartych w paragrafie 3.3. Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 maja 2003 r. w sprawie przekazywania informacji przez armatora statku przewożącego ładunki niebezpieczne lub zanieczyszczające, którym transponowano do prawa krajowego artykuł 13 dyrektywy 2002/59/WE i które umożliwiają armatorom statków wypływającym z polskich portów, w przypadku gdy w chwili opuszczenia portu nie jest znana nazwa portu przeznaczenia lub kotwiczowisko, przekazanie informacji ogólnych dotyczących statku oraz informacji o jego ładunku (określonych w załączniku I pkt 3 dyrektywy 2002/59/WE) dopiero w chwili ustalenia trasy podróży statku Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy artykułów 2 i 13 tej dyrektywy,
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy artykułów 2 i 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/59/WE z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiającej wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków i uchylającej dyrektywę Rady 93/75/EGW.

Rzeczpospolita Polska nieprawidłowo wdrożyła artykuł 2 dyrektywy 2002/59/WE, który wyłącza z jej zakresu „statki rybackie, statki zabytkowe i łodzie rekreacyjne o długości mniejszej niż 45 metrów”.

Punkt 2 w paragrafie 2.1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 13 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych warunków bezpiecznego uprawiania żeglugi przez statki morskie, którym transponowano do prawa krajowego niektóre przepisy dyrektywy idzie w tym względzie dalej, wyłączając z zakresu wszelkie łodzie rekreacyjne. Komisja uważa, że takie ograniczenie zakresu dyrektywy jest sprzeczne z przepisami jej artykułu 2.

Ponadto Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy artykułu 13 dyrektywy 2002/59/WE. Artykuł 13 ust. 1 dyrektywy stanowi, że „operator, agent lub kapitan statku, bez względu na jego wielkość, przewożącego niebezpieczne lub zanieczyszczające towary i opuszczającego port państwa członkowskiego, ma obowiązek, najpóźniej w momencie wyjścia z portu, zgłosić informacje zawarte w pkt 3 załącznika I, właściwej władzy wyznaczonej przez państwo członkowskie”.

Podobny obowiązek ustanawia paragraf 3.1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 maja 2003 r. w sprawie przekazywania informacji przez armatora statku przewożącego ładunki niebezpieczne lub zanieczyszczające. Jednak paragraf 3.3 tegoż Rozporządzenia stanowi, że „jeżeli w chwili opuszczenia portu nie jest znana nazwa portu przeznaczenia lub kotwiczowisko, to informacje [...] przekazuje się najpóźniej w chwili ustalenia trasy podróży statku”.

Ta możliwość nie jest więc ograniczona do przypadku szczególnego, o którym mowa w artykule 13 ust. 2 dyrektywy (statek płynący z portu znajdującego się poza Wspólnotą i kierujący się do portu w jednym z państw członkowskich lub na kotwiczowisko znajdujące się na wodach terytorialnych jednego z państw członkowskich). To uchylenie odnoszące się do momentu przekazywania informacji jest, zdaniem Komisji, sprzeczne z artykułem 13 dyrektywy.

(¹) Dz.U. L 208 z dnia 5.8.2002, str. 10–27; Polskie wydanie specjalne rozdz. 7, t. 7, str. 12–29.

**Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 4 sierpnia 2008 r.
— Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice
Cypryjskiej**

(Sprawa C-490/07) (¹)

(2008/C 301/44)

Język postępowania: grecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 315 z 22.12.2007.

**Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 10 lipca 2008 r.
— Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice
Greckiej**

(Sprawa C-117/08) (¹)

(2008/C 301/45)

Język postępowania: grecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 116 z 9.5.2008.